

a helyére, diófát ültettek, meddő, beteges fát, amit aztán tizenöt évesen kivágtak. A szeméttárolóban már régóta három mázsa koksza lapul, még abban az időben kapták az egyik elköltöző szomszédától, amikor szénnel fűtöttek. Bevezették a gázt, vizet, csatornáztak, kuka áll a kapu mögött. Ha maga a ház nem lenne öreg, vizes, romos, mondhatnák, a korszerűsítés tökéletesre sikeredett. Csak hát ki mondaná? Péter anyja egyedül él a házban, az Öreg és az apja hosszú évek óta halott. A Rókusban nyugszanak egymás mellett. Nagypapa szerszámaait rozsdá falja a mosókonyhában, amit annak idején többnyire műhelynek használtak. Néha nagy csattanással, puffanással lezuhan egy-egy nagyobb malterdarab a mosókonyha mennyezetéről. Nem veszélytelen belépni. De hát ki is lépne be? Ki készítene ott bármit? Lomtalanításhoz ott a régebben szénhordáshoz használt kiskocsi. És a nagy is rendelkezésre áll végszükség esetén. Utcára kilépni ezekkel már amúgy sem nagyon lehet. A főútvonalakon mindenütt ott a tiltó tábla. Mindenféle nagyságú platós teherautók szállítanak mindent, költözésnél, építéshez, bontástól. A bútoroktól, a dobozoktól, a tenyérynyi sittkupacoktól a sóder, a széttört betonok sok-sok tonnájáig.

Tatár Sándor

LEHETSÉGES BÚCSÚVERS – 1937 TELE

Próbáltam mindent: gyűlölni, szeretni.
Körém nőtt mégis e szörnyű burok.
Nap nap után kezemből hasztalan pereg ki,
én már ki ebből sohasem jutok.

„Ügyeskedhet, nem fog a macska...”
Miért is írtam? Nem fogott.
Már más dörmögje, hajtogassa,
hogy igen, biztos jónek szebb korok.

Szavam volt sokra. Engem el a csend nyelt.
Mellém zárta kis (?) hitvány bűneim.
Örömmel egy tályogos lelket rendelt –
fogyó időm egy végső műre int.

Ne nehezteljetek, én sem haragszom.
Megtett mindenki minden tehetőt.
Zsíros ujjnyomok a csilló smaragdon.
Egy „helyről” várok már csak tetterőt.

A költészet, a „szent”, a „szép”,
az sem kínál támpontokat.
Akár az üres nyári ég –
egy dönthet itt el dilemmát: vonat.

VITA CONTEMPLAT...

Hídtól hídig s tovább; lehetett menni.
Az idő telt – s minden más is haladt.
Nem volt ónsúly a lét s nem volt túl kis falat;
oly séta volt, amely a sétálót teremti,

ki nézi csak, rőt fény a vízbe hogy csorog...
Mígnem belényilall (de későn már!), hogy *ez mi!?*
máshol akar a szó s a visszhang megszületni,
gyorsul a mondat, lassan ponttá zsugorod'.

Hát most itten már, magamról lekésve,
maradt (már mindig?): huzatos peron,
szotyolahéj, csikkek és kormos fémszag,

sárguló képen felejtődött évszak,
kiégett fű és morzsalék-beton,
s egy szenttelen tanú, hogy mindezt elmesélje.

SAKKMATT

Nem is tudom
– talán
nem is *olyan* bonyolult.
Lehet, hogy nem teljesen
reménytelen.
Még az sem zárható ki, hogy...
Talán, ha higgadtabban mérlegeljük,
akadhat néhány aprócska
momentum, amely...
Hallottam róla, hogy egyszer egy
hasonló(nak tűnő) helyzetben – bármily meg-
lepő – született valamiféle megoldás.
Semmi szivárvány vagy „verőfény
a viharfelhők elvonultával”, de mégsem kellett
belepusztulni a dologba.
Persze korai volna még
efféléről képzelegni, de nem látok
okot arra, hogy legalább az
esélytelenek nyugalmával

el ne játsszam gondolatban
 néhány lehetőséggel.
 Semmilyen illúzióba nem ringatva
 bele magam.
 Pusztán/Merőben teoretikusan.
 Hogy a helyzet nem rózsás,
 az nem tagadható egy pillanatig sem.
 Ám hogy a jó szándékú beavatkozásnak
 még mindig megvan a maga
 (számottevő) kockázata, mert annyira
 még mindig nem cudar, mármint a helyzet
 (jöllehet hajlanék pattanásig feszült
 húrhoz hasonlítani), hogy,
 szerencsétlenül választva utat-módot-időt,
 ne lehetne sokat rontani rajta,
 az úgyszintén szem előtt tartandó.
 Más szóval: minden mérlegelendő
 mérlegelése nélkül valamely megoldás
 vagy akár csak válságenyhítés kísérlete
 csukafejes a rettentő sötétbe, sőt
 önmagunk tálcán-fölszolgálása a romlásnak.
 Remélem, nem gondolja senki, hogy a
 vészmadár huhog belőlem;
 egyszerűen csak: az én optimizmusom alap-
 pillérei: a gondos helyzetelemzés,
 körütekintés és mindhalálig: türelem.
 Talán ha nem forrón esszük,
 a kása akár *(végeredményben)*
 fogyaszthatónak is bizonyulhat.

Micsodaaa?! Hogy lejárt az időm!?!
 Faszom hallott még ilyet!

Tar Sándor

HÁZ A TÉRKÉP SZÉLÉN

A sofőr értette a dolgát, úgy állt meg, mintha nekiment volna valaminek, kicsit meg-
 farolt közben, Mikos pedig kiesett az ajtón. Éppen a lépcsőn állt, dohányzott, le is száll-
 hatott volna, de nem így. Kihűlt szemek meredtek rá a mocskos üvegen keresztül, a ro-
 mos jármű pedig tovább iparkodott azzal a néhány emberrel, neki pedig fel kellett áll-
 nia a földről. Ha nagyon akarja, utolérte volna őket, jó futó volt, de minek? Később
 látta, hogy nem messze újra megáll a busz, fekete alakok, volt útitársai másznak ki